

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Grad har sinket Sagerne end netop dette. Enhver kan sige sig selv, at det tager en umaadelig Tid, naar man skal spørge Efterpanthaverne ad i alle Tilfælde, og jeg tror, at som det her stilles op, vil ingen Efterpanthaver paa nogen Maade lide Skade. Denne Ændring vil med de gunstige Rente-forhold selvsagt betyde, at ikke alene Debitor bliver hjulpet, men tillige, at Efterpanthaverne lettere kan faa deres Rente af den paagældende Debitor. Hele denne Ordning har, i Modsætning til tidligere Akkord- og Moratorielovgivning, været opbygget paa Frivillighed, og det var derfor, man i Fjor sagde, at de skal spørges ligesom i andre Tilfælde. Men Erfaringerne har vist, at dette betyder en overordentlig Sinkelse af Arbejdet, og da det sikkert ikke vil betyde nogen Forringelse af de paagældende Kreditorers Vilkaar, mener man, det vil være klogt at ophæve denne Bestemmelse.

Det ærede Medlem sagde, at Forslagets Bestemmelser om Rentetilskud kun vilde være til Fordel for Kreditorerne. Det ærede Medlem er ikke besjælet af megen Konsekvens i sine Udtalelser og i sin Opfattelse, for naar det ærede Medlem har tiltraadt og ønsker, at man fortsat giver Rentetilskud til de Landmænd, der har over 110 pCt.s Gæld, saa skal der et mærkeligt Sind til, for at man skal mene, at saa er det helt galt at give et Rentetilskud til dem, der har en Gæld paa 85—110 pCt. af Ejendommens Værdi.

For øvrigt kan jeg heller ikke forstaa, at det ærede Medlem saa kan foreslaa, at vi i Fremtiden skal fastsætte den Rente, der betaales af Obligationerne, til 4 pCt. Det er jo ogsaa et Rentetilskud, og det ene Rentetilskud vil komme til at virke paa akkurat samme Maade som det andet. Er det saaledes, at det i det ene Tilfælde kun bliver til Fordel for Kreditorer, saa er det indlysende, at saa vil det ogsaa være saadan i det andet Tilfælde. Derfor maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg forbavsedes i høj Grad over, at han gaar imod Bestemmelsen efter Forslaget her om Rentetilskud til dem, der har en Gæld, der ligger mellem 85 og 110 pCt. af Ejendommens Værdi. Jeg mener, at saaledes som Forholdene har udviklet sig i de sidste Maaneder, er dette i høj Grad ønskeligt og paakrævet, og man gør ingenlunde Vilkaarene for Landbruget bedre i Dag, om man gaar ned med Rentetilskuddet til 85 pCt., end man gjorde i Fjor ved Bestemmelsen om de 110 pCt.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen

stillede mig det Spørgsmaal, om Regeringen vilde gaa ind i en Forhandling om Ophevelse af den falske Kapital. Nu har jeg, jeg ved ikke, om det er 3die eller 4de eller det er 10de Gang, hørt det ærede Medlems Forklaring paa, hvori den falske Kapital bestod, hvorledes den er opstaaet, og hvorledes den skal borteliminere, og hvorledes vi i det hele taget skal komme af med den. Men enten maa det være det ærede Medlems Evne til at forklare det, det skorter paa, eller ogsaa maa der mangle noget i min Evne til at forstaa det, for jeg er i alt Fald ikke helt klar over det, saadan at jeg kan sige rent ja eller rent nej til det. For at kunne gøre det ærede Medlem den Tjeneste at udtale et rent Ja eller et rent Nej maa jeg have mere positive Forslag fremsat.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udtalte, at det, der var det vigtigste for Fremtidens Landbrug, var en Gennemførelse af helt andre og bedre Gælds-, Rente-, Ejendoms- og Pantsætningsforhold i Landbruget, og det er jeg enig med det ærede Medlem i. Men det er jo ikke tilstrækkeligt, at man siger, at vi maa have overvejet hele det Problem og søge at finde Former, som stiller Landbruget gunstigere i Fremtiden under de svingende Konjunkturer, for det kan Landbruget ikke klare sig med i Dag. Jeg mener, at en saadan Forhandling nødvendigvis maa komme, og jeg tror ikke, det kan gaa an, at Landbruget fortsat er udsat for de Vilkaar, som det er for Tiden, og som det i høj Grad er kommet ind i paa Grund af de frie Pantsætningsvilkaar, der faktisk betyder, at alle Fremskridt i Landbruget kapitaliseres, saaledes at Landbruget ikke kan modstaa den Nedgang i Konjunkturerne, der kommer fra Tid til anden. Men Landbruget er for Tiden udsat for saa store Vanskeligheder, at man nødvendigvis maa gaa til Gennemførelse af Ordninger, som i nogen Grad kan klare Vanskelighederne i Øjeblikket.

Det ærede Medlem Hr. Grønning drog de Tal, jeg fremførte forleden om Ejendoms-skatteerne, i Tvivl, dog ikke saaledes, at han mente, at Tallene ikke var rigtige, men han sagde, de var sat saa langt ned for de smaa Landbrug og saa højt op for de store Landbrug, at det ikke vilde komme til at ramme ret mange. Det er naturligvis rigtigt, at det bliver ikke i det store Tal af Landbrug, at en Ejendomsskattelettelse vil virke, saaledes som jeg nævnte — jeg nævnte Yderpunkterne —, men jeg har ikke talt om Husmænd, som havde 25 Kr. i Ejendomsskatte, jeg har derimod sagt, at de Husmænd, som havde en samlet